

Bøsse — men det finder Fiskerne maaske nok ud af.

Medens jeg er ved Fiskerne, vil jeg gerne sige, at ligesom jeg er imod Jagttegnet i det hele taget, finder jeg, at det er ganske særlig urimeligt, at Fiskerne skal være forsynet med Jagttegn for at færdes paa den Ingenmandsgrund, som Søen dog i Virkeligheden er, at de skal betale en Afgift til Kommunekassen for at færdes paa et Soterritorium, som ikke paa nogen Maade kan siges at høre ind under Kommunens Omraade. Dette understreger, synes jeg, i særlig Grad Urimeligheden ved Jagttegnet. Jeg er imod Jagttegnet i den Form, hvori det blev foreslaaet af den tidligere Landbrugsminister, og jeg er selvfølgelig i endnu højere Grad imod det i den Form, hvori det her foreslaas. Og selv om man siger, at det ikke maa betragtes som nogen Ekstrabeskatning, men at det er en Afgift for at faa Lov til at udøve Jagt, saa virker det dog i Praksis som en Ekstrabeskatning, der vil hindre mange Smaakaarsfolk i at have den Glæde, som Jagten er for dem, og i at faa den ganske vist i Almindelighed ikke store Bifortjeneste, som Jagten kan give dem. Jeg synes, at dette Jagttegn, denne Indrømmelse af et gammelt Godsejerkrav, som det i Virkeligheden er, viser, at der endnu er Levninger tilbage af Fortidens Privilegier paa Jagtens Omraade. Lovforslagets Gennemførelse betyder Genoptagelsen af et Privilegium, som vi dog ellers skulde se at komme helt bort fra, og som man vilde komme bort fra, naar man imødekom Socialdemokratiets Krav om, at Jagtretten og Brugsretten skal forenes. Selv om Jagten væsentlig drives for Fornøjelses Skyld, er den dog for adskillige en lille Bifortjeneste, men den højtærede Landbrugsminister er endog imod at give Brugerne Jagtretten, fordi den for mange af disse mulig kan blive en ret stor Bifortjeneste. Jeg er nu ikke sikker paa, at Bifortjenesten bliver saa stor, og jeg kan ikke se, der er noget uretfærdigt i det; selv om de smaa Fæstehusmænd skulde faa en Ekstrafortjeneste, vilde de sikkert have i høj Grad Brug for den, og Godsejeren vil nok kunne taale det Tab, som han maaske vil anse det for at være. I daarlige Tider, naar det er sløjt med Arbejdet og Indkomsterne, vil adskillige Husmænd, Arbejdere, Haandværkere og Fiskere søge at bjærge sig en lille Fortjeneste ved at tage Bøssen til Hjælp. Ved at indføre Jagttegn afskærer man dem i Virkeligheden fra denne Ekstrafortjeneste.

Adskillige Smaakaarsfolk, enten de i øvrigt er Jægere eller ikke, vil betænke sig adskillige Gange, inden de giver 20 Kr. for et Jagttegn. Mange vil give Afkald paa baade Fornøjelsen og Fortjenesten af den Grund. Det er i Virkeligheden en aristokratisk Bestemmelse, som de demokratiske Instinkter her i Landet burde rejse sig imod. Jeg beklager, at man nu er naaet til at imødekomme et gammelt Godsejerkrav, som vi hidtil lykkeligt har undgaaet. Vi undgik det i 1894 og burde ogsaa have kunnet undgaa det i 1922.

I øvrigt skal jeg ikke omtale Lovforslagets Enkeltheder. Jeg har allerede berørt mit Partis Stilling dertil; ikke alene paa Grund af de Tilbageskridt, Lovforslaget indeholder, og som vi altsaa skal købe de enkelte Fremskridt, Loven indeholder, med — Jagttegnet er et saadant ret betydeligt Tilbageskridt —, men ogsaa fordi vi ikke kan opnaa nogen Indrømmelse med Hensyn til vort Hovedkrav, at Jagtretten og Brugsretten skal være forenet, har vort Parti i Folketinget stemt imod Lovforslaget. Vi maa ganske naturligt stille os paa samme Maade her og ved den endelige Afgørelse stemme imod Lovforslaget. Vi skal ikke trække Sagen i Langdrag ved at stille Forlangende om Udvalgsbehandling; der er saa lidt at haabe af en saadan Udvalgsbehandling. Hvorfor skulde Landstinget stille sig mere forstaaende end Folketinget? Det har det aldrig gjort før. Hvordan skulde man her kunne vente sig en mere demokratisk Tankegang og større Forstaaelse af Kravene fra neden end i Folketinget? Det er en ret urimelig Tanke, og alene af den Grund afstaar vi fra at stille Krav om Udvalgsbehandling.

Døcker: Det er udtalt flere Gange, at en Jagtlov er det meget vanskeligt at opnaa nogenlunde Enighed om. Jeg er nu glad ved, at et Flertal i det andet høje Ting har vedtaget et Lovforslag, som i alt væsentligt maa siges at være et Fremskridt fra det bestaaende. Der er saa mange forskellige Meninger, der skal søges forenet, saa det kan ikke undgaas, at der i et saadant Lovforslag er adskilligt, som vi kunde ønske anderledes. Alligevel maa jeg sige, at det foreliggende Lovforslag tilfredsstiller rimelige Krav. Den Opgave, jeg mener en Jagtlov nu til Dags maa have, er først og fremmest at yde en rimelig Beskyttelse for de vilde Dyr, som Befolkningen — være sig Jægere eller ikke — dog har saa megen Fornøjelse og Glæde af. Alle, der bor i København, vil